

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

Ο ΚΛΕΙΔΩΝΑΣ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

Τὸν Κλειδωναν θά τὸν ἄνοιγαν ἐφέτος στὴν αἰδὴ τῆς κοκώνας Μυρσιδούλας τῆς Ἀλατσατιανῆς. Η κοκώνας Ἀλατσατιανή προσφυγίνα δάδη, ἦταν η πιὸ κακὰ καὶ εκποιεῖσθαι γνῶντα τὸν συνοικισμόν, ποὺ δὲν ἀφίνε ώφα καὶ στιγμὴν να μὴ πειράσῃ τα κορίτσια.

"Ἔταν διοις τόσο μονασμένος ὁ συνοικισμός, ποὺ ἂν καὶ διὸ τὸ σκέψτηκαν αὐτόν, κανένας δὲν τὸ ἔξτρομός καὶ κανένας δὲν ἔφερε ἀντίρρηση, για νὰ μὴ χαλάσουν τὴ σειρὰ καὶ τὴν ἀγάπην καὶ τὴν σύμπτυχον ποὺ εί-

γινεὶ ἀναμεταξύ τους.

"Ἐτομάστηρε λοιπὸν τὸ εκουμενάκια τοῦ Κλειδωναν, στολίστηρε μὲ πρασινάδες καὶ λουλούδια ἐβαλε τὸ σημάδι του, δηι κονσαρικά καὶ κουμπά, κλαδιά καὶ σκουλαρίκια, δηις γίνεται ἀλλοῦ, ἀλλὰ καρφούς ἔρωτος ἡ καὶ χλωρούς, ποὺ βούσκονται, τῆς ἑπογῆς, ποὺ γνώντα μια φορά στὰ ἀλησμόνητα 'Ἀλατσατιανής Μικρᾶς Ασίας'.

"Ἄλλος ἔβαλε καρύδια καὶ ἄλλος μύγδαλο ἔξοδο, ἄλλος φυστούκι, νεραντζάκια διόρο το καρέασι, τεῖνερο, κοφόηλο καὶ ἄλλος λεμονάκι, νεραντζάκια διόρο το τραγουδάκια, σχετίζοντας τὶς χάρες του, μὲ τὶς χάρες τοῦ προσώπου ποὺ τὸ Είχε.

Νεφάρτης ἀπὸ τὴν νεφατιδιὰ καὶ μῆδος
ἀπὸ τὸ Μνημόνιο
γιὰ σὲ τὰ λέγω μάτια μου πονσαὶ[;]
στὸ παραδύνει;

Τὰ ἔξερε αὐτὰ ἀπ' ἔξω καὶ ἀνακοινώθησαν τὴν κάθη μιᾶς τοῦ εκουμενίδου ποὺ θὰ τῆς κολλοῦνται αἴριο.

"Ἐβαζαν κεράνια καὶ ἡ Ἀλατσατιανή τραγουδούσα :

Θωρῷ τὸ ἀγγειλάμι σου, πονσαὶ σὰν τὸ κεράσι,
ἄς τὸ φιλούσα μιὰ φερά καὶ ὅ κέσμος ἄς χαλάσση.

"Ἐβαζαν λεμονάκια πράσινο, ἔτουμο τούχε αὐτὴν τὸ δίστυχο :

Ἀτεμονιά μου καὶ κιτριά μου, πολύχειρα φύλλα
Γρδοσερά,
δρόσιστε μου τὴ καρδιά μου, καὶ ὅλα μου τὰ
σωτικά.

"Ἐβαζαν καρύδι, τὸ τραγούδαγεις καὶ αὐτὸ :
Σὲν τὴν ψύχα τοῦ καρυδιοῦ εἰν' ἀσπρο τὸ κορόμιστο
μι σου,
χαρεῖς τοῦ ποὺ θὰ παντερενή κοπέλλα μου μα-
ζίν σου.

"Ἐβαζαν ἔνα καπατόφυρο λουλούδι τοῦ φο-

διοῦ καὶ ἡ Ἀλατσατιανή σιγανοτραγουδάει :

Θυμασσαὶ ποὺ σ' ἐφίλησα καὶ σού δώκα ἔνα
Γρόσιο,

καὶ ἡ μάνα σου κομότανε ἀπάντου σὰν τὸ βῦθο!

"Ἐβαζαν φοιτουτάκια, Τραγούδι καὶ σ' αὐτὸ
η Ἀλατσατιανή :

Φουνγούδη μου, φουνγούδη μου,

ναὶ σ' είχα στὸ σεγνούδη μου.

Είχαν ἔτοιμο πελά νὰ κλέψουν τὸν Κλειδωναν καὶ νὰ τοῦ βάλουνε τὸν κόκκινο τὸν πέλιο, δηις ἀκύρωτηρε αὐτὸν ἔξω τὸ τραγούδι τοῦ Παντελῆ-Ἐφέ, ποὺ ἐρχόταν νὰ βάλῃ τὸ σημάδι του, μαζῆ μὲ τὸν μπεροή, τὸν Μεραζλή τὸν Κότσο :

'Η Θάλασσα τρέως τὴ γῆ
καὶ ἡ γῆ τοὺς πεθαμένους,
καὶ ἡ ὥμορφες τῆς γειτονιᾶς,
τοὺς νέοντας καὶ καύμενους.

Τὸν Κλειδωναν καρέα μήνη κλείσ-
σο ποὺ νάρθε' δ Μεραζλής.

"Η γυναῖκες ἀπατάμησαν γιὰ
νὰ τοὺς πεφμένουν.

"Γειδ καὶ καρά στὶς ἀνύπαν-
δρες καὶ γειδ στὶς πανδημένες !
Χαρετήσαν αὐτὸν μὲ ἔνα στίχο
μπαίνοντας, Κ' ἔδωσε κανένας
τὸ σημάδι του, Ο Παντελῆς Ἐ-
φές ἔνα ρεζάνι καὶ δ Μεραζλής δ
Κότσος ὁ μπεροής ἔνα κρεμμύδι

δλοστρόγγυλο.

Ἡ Ἀλατσα-
τιανή σαν νά
πεφάχτηκε.

— Κορούδες καὶ ἔξ-
πλανδες τώρα θὰ μᾶς
κάνεται :

— Γιατὶ, καρά μου ;

Μήπως καὶ τὰ σειάνια
δὲν τάσσονται δ Θεός ;

Μήπως καὶ τὰ κρεμμύ-
δια δὲν χρησιμεύουν
στὸν κόρῳ ! ...

Κορίτσια είμαστε ήμειν νὰ βάλουμε μπονιμπούκα ή
μπαντερέμηνα σῦρα βάληνο φροντίδα. Νὰ βάλη λουλούδια ωδοί καὶ Μα-
ρουνάτη ποὺ είνε κόκκινο σάν τὸ χελάκι της. Νὰ βάλη σύκο ή κωκά Μα-
λαματή ποὺ είνε γλυκό σάν τὸ φτύλι της. Νὰ βάλη μήγδαλο ή Νεραι-
δή, ποὺ είνε σφιχτό σάν τὸ κόρων της. Νὰ βάλη κεράσι τραγανόν ή
Κελαϊδώ, ποὺ είνε σάν τὸ μάργονδη της ντροπαλό. Νὰ βάλη ή κοκώνα Μαργούνια νερατζάκια, ποὺ μοσχοβολάει σάν τὸν κόρφο της. Μὰ ἐνώ
και ὁ Μπάροιτα Κότσος τι νὰ βάλουμε ! ... Τί ἀλλο ἀπὸ σειάνια, ποὺ

τὸ ξόμπιο ! ... Γιά σένανε τὰ λέω αὐτά.
Ποδοσαὶ στὸ παραθύρι.

τὸ ξόμπιο καὶ γιὰ τὰ
κρασάνια μας ; Τί ἀλλο ἀπὸ κρεμ-
μύδι ; ...

Ἐρωτεῖς θάσηρα μέσα στὸ παράθυρο
διαβάζεις την ποίηση της Κότσου
Καὶ τὸ κρεμμύδι σάν τὸ τραγός σὲ καίει καὶ σὲ δαμάσκει
Μᾶ πιὸ πολὺ ἡ ἀγάπη σου, ἀποηη, μὲ φλογίζει ! ...
Ἐκλειποντας καπόπιν τὸν Κλειδωναν τραγουδούσαντα :

Τὸν κλειδωνόν τὸν Κλειδωναν μεί τ' "Αἰ-Γαννιοῦ τὴ χάρι,
γιὰ νὰ μᾶς πῆ δις τὸ πρωΐ ποιός νεός θὲ νὰ μᾶς πάρῃ.
Κ' ἔργαν τὰ κορίτσια χαγανίζονταις καὶ ἐφιγαν-
ζοὶ διοῦ μὲτεκρήδες ψυθιζόντας κάτι ὀναμετα-
ζῦν τους.

***
"Ολη τὴ νύχτα η Ἀλατσατιανή δὲν κομή-
θηκε.

Τὲ νὰ πῆ στην κάθη μιὰ καὶ μὲ τὶ «στιγάκια» νὰ
τὴν φαρασάσθω :

Καὶ ἑνα-ένα τάβορισκε καὶ τάδενε στὸ μυαλό
της τὰ δίστυχα.

Ἐκείνη τὴν Ἐλενίτσα τὸν φούρναρη, ποὺ τῆς
κάνει τὸ μεγάλο, θὰ τὴν διόρθωσε. Τὶ νόμισε ! Ε-
πειδή διατέρας της ἐπλούτους ποιλῶντας κακοδι-
γιασμένα φωμά καὶ επιτυρωδή ἄπτο, τῆς φάνηκε
πώς ἔνων Σούτανάνα ! Θά της πῆ καὶ αὐτὴ ἔνα δι-
στυχο πού θὰ τὴν θυμίσῃ τὴν σκηνὴ τοῦ μπατά-
της, ποὺ διὰ σκάτη σάν φωι μέτο ἀμποτούτη. Νά το
κούλια, τὸ σκάρωσε :

Θυμασσαὶ ποὺ σ' ἐφίλησα μέσα στὸ μαγερεγιό σου ;
καὶ είχες τὴν πάνα μάργυρα καὶ τὸ φουντόνιό σου ;

Χά ! Μ' αὐτὸν διὰ τὴν καρφώση ! Μπάμ ! Στὸν τόπο !

Άμη τείνεινή τη σιλινδόμα, τοῦ δάσκαλου ή άλεφή, ποὺ σειέτω,
σάν νὰ είνε καρέασι, σάν νὰ είνε τοῦ κόδουσον ή πεντάμιοφρη ; Ετσι τῆς ἔρ-
γατης νὰ τῆς πῆ :

• Η μάτη σου η καμπονουρωτή, τὰ κόκ-
κιά σου μάτια,
τὰ δόντια σου τὰ σουβλέρα μ' ἔκανανε
κομμένια !

• Άλλα τῆς φαινετας λίγο βαρύ. Ε-
πειτα ἔχει ἀνάγκη τοῦ δοσκαλού, ποὺ
τὶς κάνει τὶς ἀνάφορες στὸν Εποικισμό!
Τις είνε ! ... Θά της βρή κανένα ἀλλο !

• Κ' ἔκεινη τὴ γειτόνισσα δι' τὸν Τσε-
μένη, ποὺ τῆς κολλήσανε κοδούνι μὲ τὸν
ἀντικούνδη μπαρμπέτη, δὲν διὰ τὴν ἀφή-
ση. Θά της πῆ : Μαζάρι νὰ ἔχη τὸν....
Εποικισμό πατέρα !

• Καλά 'κανα καὶ' ἀγάπησα κονεά στὴ
γειτόνια μου, Ελεσι κοντερή καὶ ἀνοστη...

νάχω τὸν ὑπνον διάφορο, καὶ τὸ φιλί, κοντά μου.

Μά εκείνη πάλι ἡ γελάδα τοῦ εκουγιουμπτζῆ; Μωρὲ μάτια μου βα-
ρέλα! Καὶ μᾶς κάνει τὴν κομψή!... Σφίγγεται, σφίγγεται... μά
σφίγγεται τὸ σακάκι μὲ τὸ ἀλεύθερο; Στήθη εἰνεῖ εκείνα ἡ βαλίτσες!...
Καὶ θέλει, λέει, καὶ τὸ γινό τοῦ φαρμακοποιοῦ γι' ἄντρα της!... Τί
να τὰς δύναται δύναται τὸν φαρμακοποιοῦ;... Νὰ τὴν ἔχῃ για...
μπούσιο;...

Σκέψητε λίγο καὶ τὸ βεβήκει καὶ ἀφτηνής:

*Έλεαι χοντρή καὶ ἀνοστή, εἶσαι σωτὸς πιεύσαρι,
Ἄλλοι καὶ τρισαλλοίμονος σ' ὅποιον θὲ νὰ σὲ πάρῃ!...*

Κ' ετοι μασσώντας τὶς γειτονοπούλες της καὶ φτύνοντάς της πάλι,
τὴν πῆρε στὰ δυτερά την 'Αλατσατιανή,

***

Πρωτόρων πάξομα, πρὶν χαράδη ἡ αγγή, δλοι ήσαν μαζεμένοι
στὴν αὐλή της. Δὲν ξεπιάνε οὔτε ὁ Παντελῆς Ἐφέρες, οὔτε ὁ Μερ-
ακλῆς ὁ Κόττος.

Στολισμένο μὲ λουλούδια καὶ μὲ πέπλους κατακόκκινους, σάν νύφη
παραδένη καὶ ἔξωπλη, ἔφεραν τὸ σταμνί τοῦ Κλειδώνα, ἀπὸ τὴν φί-
ζη τῆς τριματωρίλιας.

'Η κοκκινή η Μυροδιούλα η 'Αλατσατιανή ἐτομάστηκε. 'Ἐπλυνε
τὰ χέρια τῆς μὲ μόσχο καὶ ωδούνερο, γιὰ ν' ἀπλώσῃ μεσαὶ καὶ νὰ
βγάλῃ τὰ σημάδια. Πληρίσαε καμαροφή στὸ σταμνί κ' ἔβγαλε τὸ
πέπλο. 'Η καρδιὲς τῶν κοριτσιών χτυπούσαν κ' ἡ μεγάλες ἔτρεμαν
στῆς τύχης τὰ γαμέμενά.

Καὶ τοῦ χρόνου, κυρά Μυροδιούλα! 'Ανοιχτὸ τὸ σπίτι σου, λου-
λούδια ἡ καρδιά σου καὶ σάν το γάργαρο νερό νὰ τρέχουν ἡ δουλειές
σου! τῆς φοναίνων ἡ γετούνοστες.

— Χαρά στὸ χέρι σου, κοκκινή Μυροδιούλα.

— 'Ολα καλά κ' εὐχάριστα νὰ βροῦν, σάν τὴ καλὴ
καρδιά σου, χρωστόρεμά μου!

Δίνουν καὶ πάρινον ἡ εὐχής καὶ οἱ 'ειλίνοι τῆς κο-
κκινής Μυροδιούλας.

Κι' ἀρχισαν πει νά λένε τῆς επιμέμνησης τὸ τρα-
γούδι, τῆς Μυροδιούλας τῆς νοικοκυρᾶς, που ὅταν ἔβγαζε
καὶ θύμησεν τὰ σημάδια :

*Χεράνι κοντιλένω μου, χεράνι ἀσπροχιονάρτο
ἀντίσσε δὲλ τὰ καλά ἀτ' τοῦ Κλειδώνα τὸν πάτο...*

'Η Μυροδιούλα καμάρων! 'Εξαρνα κόπιαστε. 'Ε-
ψαχνε-ἔψαχνε καὶ τίνοτα δὲν ἔβγαζε ἀτ' τὸ κονιμαάρα.
Τὸ πρόσωπό της ἀλλάζει χίλια χρόνια.

— Χριστὸς τὴς Καναάνια μου! φυδίστε. Τι ἔγιναν
τὰ σημάδια!...

'Ο χρόνος ἔξακολονθύνει τὰ ἔγκοντα, λέγοντας καὶ
ζυγανθούντας τὰ ίδια, δύο νά βγη τὸ πρότο σημάδι :

*Όποιος κακὸ σοῦ μελετᾷ σάν κάρια νά μαρισή,
τὸ χέρι του νά ξεραθῇ κουλὸς νά κατανήση...*

— Μωρὲ χαθήκαν τὰ σημάδια, φάνωντες ἡ κοκκινή Μυροδιούλα ξα-
νικούς κ' ἔβγαλε τὸ χέρι της γιὰ νὰ τραβηγῆ τὰ μαλλιά της.

— Ήω! πά! τὸ πακοσημαδιά είνε τούτη, γειτόνισσες, οὐρδιάζεις
καὶ ζαναούντατε.

Τὸ χέρι της ήταν μαρέο σάν γιὰ τὸ είχε βουτήξει στὴν Κόλασι!...
Μαρέο σάν την πίσα. Τί είχε γίνει:

Θέλουνε νά πονή, ἀλλὰ κανεῖς δὲν τὸ πιστεύει, ότι τὴ νίγτα ὁ Ε-
φέρες ὁ Παντελῆς καὶ ὁ Μερακλῆς ὁ Κόττος πηδήσανε κρυφά στὸν
μπατσού τῆς κοκκινής Μυροδιούλας. Ξεκλέπαν τὸν Κλειδώνα, ἔφαγαν
τὰ φρούτα ποίχια γιὰ σημάδια καὶ φίξαν μελάνι καὶ καραμπογά στὸ
νερό.

Τὴς κοκκινής Μυροδιούλας ἀφρωδίστησε ἀτ' τὸ κακό της. Τόσα δί-
στιγη είχε σκαρφάσει! Τόσο φαρμάκι, τόσα πειράγματα! Καὶ πήγαν
ὅλα καμένα!...

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

Η ΜΑΚΡΟΒΙΟΤΗΣ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

"Εχει λαρατηρηθῆ ότι ή γυναικες διατηρούνται καλύτερα
ἀπὸ τοὺς ἄνδρες καὶ ζῶνται περισσότερα χρόνια ἀτ' αὐτούς.
Σέρεται δημος ἔχηγει αὐτὸ τὸ φανόνιον ἔνας διατρεπῆς;
Γάλλος λατέρος;

"Αὐτὸ συμβαίνει, λέγει ὁ Εὐρωπαῖος ἐπαστήμων, γιατὶ
ή γυναικες μιλῶνται περισσότερο ἀτ' τοὺς ἄνδρες. 'Η φιλαριά
είναι ἔνα είδος διασήμεως, ἀπωμάτητο γι' αὐτές, ποὺ διευκο-
λύνει τὴν κυκλοφορία τοῦ αἵματος, χωρὶς νά κονφάζει τὰ ὄρ-
γανα τοῦ σώματος.

ΔΗΜΟΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Η ΠΑΝΑΓΙΩΤΙΤΣΑ

Παναγιωτίτσα λυγερή,
κατέβα κάτω στὴν αὐλή.

— Δὲν κατεβαίνω στὴν αὐλή
κ' μ' ἔχει ἡ μάνι μου ἀκριδιή
καὶ ὁ κύρης μου ἀριδιώτερη.

— Κατέβα κάτω στὴν αὐλή

γιὰ νά μοῦ δώσῃς τὸ φιλί
τώρα ποὺ σ' ηρά μοναχή.

— Μὲ φίλησες καὶ ψευδάρις
ποὺ δανείζει τὸ φιλί.

— Κατέβα κάτω στὴν αὐλή
ποὺ νά σὲ δῶ στὰ σίδερα.

Η ΞΑΝΘΗ ΚΙ' Ο ΓΟΥΜΕΝΟΣ

Στὸ βυνού είνε μά ἐκκλησιά
ποὺ τὴ λένε Παναγι-
κ' ἔχει μέσα μά ἔσανθη
ποὺ δανείζει τὸ φιλί.

— Ολοι δους τ' ἀκούσανες
δοις πηλαλούσανε,

τ' ἀκουσεις κι' ὁ γούμενος
κ' ἔτρεξε ξεκουφωτος.

— Γούμενε κακόμορφες,
ποὺν' τὸ καλυμάκι σου;

— Στὸ κελλὶ μον τ' ἀφησα,
γιὰ φιλί πηλαλήσα...

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΜΟΙΡΟΛΟΓΙΑ

I

Λυρόντυσσες, παρακαλῶ νά πῶ ἔνα μοιρολόγην
ούτε ἀπὸ χρὶς τὸ ἄκουσα σύντα τὸ παντρεμένη.

τοῦ Χαροῦ ή μάνα τώλεγε καὶ τώλανε τραγουδοῦ:

— Μαζώστε νές τους ἀντες σας, μανάδες τὰ παιδιά σας
γιατὶ εἰν' ὁ γινος μου κονηγός, θυ βγή νὰ κυνηγήση.
Δέν κυνηγάει στὶς ἔημας, δεν κυνηγάει στὶς κώμπους,

μον' κυνηγάει τὶς ὥμωφες καὶ τὴ ἄξια παλληράρια.

II

Νάζα τὸ στῆθος μάρμαροι καὶ τὴ φωνή καμπάνα
ν' αποθήη ἡ πέρα γειτονιά κ' ἡ παραπάνω ρούγα,
ν' αρθρῶν καρδούλες θύλερες, καιρούλες πονέμενες,
ν' κλαίη ἡ μά τὸν ἄντρα της κ' ἡ ἀλλή τὸ παιδί της,
ν' κλωπαὶ τὸν κόρη την κορη μου τὴν πολυαγαπημένη
ποὺν' ἀφοτε μικρό παιδί, μικρό παιδί στὴν πονία,
— Κι' ἄν κλαψή, μάνα, τὸ παιδί σακούνησε τον κονήσητε το,
κι' ἄν σου ζητήση καὶ βγῆ σκύρη καὶ βέζαξε το.

III

Ἐψης προφέρεις ἐδιάβανα αἰτῶνα μηροκλήση
ποὺ σαρπάνα μηνῆμα, ἀδρούα καὶ ζαδέρφια.
Καὶ κάπιο μηνᾶ απότερο, Ξεχωριστό ἀτ' τὸ ἄλλα
δέν είδει καὶ τὸ πάτησα καθών περούνα σέρειδε

κι' ἀσύντο τὸ μηνᾶ νά βογγά, να βαριαναστενάζη.
μην' μὲν τὸ πάτησα σου βαροῦ κ' ἡ πλάκα σου πεγάλη :

— Έγώ, διαβάτη μου, βογγά καὶ βαριαναστενάζω
τὴ θέθεια νάνων στὶς μου, νάνων στὶς αὐλῆς μου,
νά φάσι πατηνὶ φασαὶ ἀτ' τὸν κληματαριό μου,
νά πω νέρο ἀτ' τὸ βρούση μου νά δροσιστῇ καὶ καρδιά μου,
νάχο καὶ τὸ παδάκι μου στὶς ἀγκαλιά μου.

Η ΛΥΓΕΡΗ

Σαράντα δυνὲ λεπτόπολυα μιὰ κόρην ἀγαποῦσαν,
κόρη πανωρήα κι' ὄμορφη καὶ μὲ φλονούα στὰ στῆθη.

Μικ Κυριακή καὶ μιὰ Λαμπτή ποὺ χόρευαν ἀντάμια

κι' ένας τὴν κίττας ἀπὸ δοὺς κι' ἄλλος την χωρεύοντας,
ἡ κόρη ποντάρη φρόνημ τοὺς κράζει καὶ τοὺς λέει :

— Μέσα στὸ περιβόλι μου, στὴ μέση ἀτ' τὴν αὐλή μου,
έκει είνε βαρύς πατηνός, λιθάρι φιλούμενο

κι' δενούς τὸν σώματη ἀπὸ εστας γεννάω νά με πάρῃ.

Κανένας δὲν ἀπάντησε καὶ δέν καροληγήθη,
μον' τῆς Μαυρᾶς ὁ ψυχογιός, τὸ παλληρά τὴ ἄξιο,
μὲ τῶν τέρα τόπιστε, στὴν πλάτη του τὸ βάνει.

— Μήν κοκκινίεις, λυγερή, κι' ἔλα στὴν ἀγκαλιά μου.

Η ΘΙΚΑ

ΠΑΡΑΓΓΕΛΜΑΤΑ ΤΟΥ ΟΥΔΑΣΙΓΚΤΩΝ

— Νά μήν φανερώνης τὰ ἐλαττώματα τῶν ἄλλων. Αἰτὸ
είνε δουλειά τῶν οίκειων, τῶν διδασκάλων καὶ τῶν προστα-
τέοντων τῶν.

— Προτιμάτροιο νά μήν ἔχης καθόλου φίλους παρὰ νά ἔχης
φίλους καποθήσεις.

— Μήν κομάσσω σταν μιλάνη ἄλλος, αἴγιν κάθεσσα δταν στέ-
κουσταν δρθοί μιτροστά σου, μή βαδίζεις σὲ μέρη ἀπηγο-
ρευμένα.

— Μήν γιρίζεις τὶς πλάτες πρὸς τοὺς ἄλλους, πρὸς πάντας
δταν μιλάνη μήν κοννᾶς τὸ τραπέζη δταν ἄλλος διαβάζει ἡ γρά-
φη, μήν ἀκοντάς ἀπάνω στὸ διττάνο σου.

— Νά μήν κολαστήσεις ούτε νά απτεινεσαι μὲ δους δὲν
τοὺς ἀφέσσονται τὸ ἀστεῖα.